

Ботевъ (бавно). Бѣше?... (Отдѣля се, отива къмъ прозореца).

Костичъ. Гаспада! Внимание! Христо Петковъ ще ни каже най-новата си пѣсень!

Бакалоглу. Исихия!¹ Исихия! Замълцете!

Венета (умолително). Г-нъ Ботевъ!

Владиката. Нека най-сетне Ви чуя и азъ... Толкова много сж Ви хвалили предъ мене...

Ботевъ (овладѣва се). Искяхте най-новото... Добре. (Отива къмъ камината, подпира се). Ще кажа нѣщо ново, наистина ново, което никой не е чувалъ още. (Почва полека, сякашъ дири думитѣ си. Импровизира).

Тежко! Тежко!

Вино дайте!

Пиянъ дано азъ забравя
туй що, глупци, вий не знайте

(Всички се споглеждатъ слисани)

позоръ ли е, или слава!

Да забравя край свой родень,
бащина си мила стрѣха
и тѣзъ, що въ менъ духъ свободень,
духъ за борба завещаха!

Да забравя родъ свой бедень,
гробътъ бащинъ... плача майчинъ...

(Внезапно закрива чело съ ржка, извърща се къмъ стената, глухо). Не мога... (Къмъ владиката). Прощавай, дѣдо Панарете... Не ми е мѣстото тукъ. Сбъркахъ, че дойдохъ. Азъ мога да говоря само това, което мисля, не съмъ свикналъ да си избирамъ думитѣ. Не мога да премълчавамъ това, което ми гори сърдцето. (Къмъ Венета). Прощавай и ти... За всичко, съ което съмъ те наскърбилъ. Сбогомъ! (Тръгва си).

Каравеловъ (догонва го). Чакай Христо... Не бива тъй да напускашъ тоя домъ. Хората ти мислятъ доброто. Дадохъ ти служба, дадохъ ти стипендия, ще те приематъ въ вестника... Азъ имамъ нужда отъ твоята помощъ! Не трѣбва да се дѣлимъ, а съ общи сили да заработимъ! млади и стари. Защото целта ни е света. (Двамата тихо).

Ботевъ. Въ кой вестникъ искашъ да работя? Въ твоя, или тѣхния?

Каравеловъ. Какъ така! Вестникътъ е само единъ и се казва „Свобода“!

Ботевъ. Само, че първиятъ брой на вестникъ „Отечество“ е вече подъ печатъ!

¹ Тишина!